

KEY SKILLS DESK RESEARCH ALGEMEEN VERSLAG

Project nummer: 2021-1-DE02-KA220-ADU-000028281

Startdatum Project:

01-12-2021

Einddatum Project:

01-12-2023

GECREËERD DOOR HET PROJECTCONSORTIUM
2022

keycompetences

Medegefinancierd door
de Europese Unie

Disclaimer

Gefinancierd door de Europese Unie. Opvattingen en meningen zijn echter uitsluitend die van de auteur(s) en komen niet noodzakelijkerwijs overeen met die van de Europese Unie of het Uitvoerend Agentschap voor onderwijs en cultuur (EACEA). Noch de Europese Unie, noch EACEA kan hiervoor verantwoordelijk worden gehouden.

Sleutelcompetenties voor volwassen lerenden – een onderzoek in heel Europa © 2022 door Partners betrokken bij Erasmus+ Project 2021-1-DE02-KA220-ADU-000028281 is gelicentieerd onder Naamsvermelding-GelijkDelen 4.0 Internationaal

Our Ons project, dat verband houdt met volwasseneneducatie, verzamelt de informatie verkregen door onze partners en zet deze om in een rapport. Dit rapport brengt de migratiegegevens van Polen, Turkije, Duitsland, Nederland en Italië samen en verzamelt ze.

Zoals we allemaal weten, is immigratie een van de belangrijkste kwesties die alle landen van de wereld op verschillende tijdstippen beïnvloedt.

De meeste vluchtelingen in Turkije zijn daar onder de voorwaarden van een "humanitaire verblijfsvergunning". Volgens Chatelard (2009) is de immigratiestrategie van Turkije gebaseerd op gedeelde etniciteit en bestaat het land uit immigranten uit landen buiten Europa. Vanaf het moment dat ze aankomen, worden vluchtelingen geïntegreerd in hun gastland. Natuurlijk is het ook denkbaar dat dit een extra component is. Nationale staten nemen tal van maatregelen om vluchtelingen te beletten hun grenzen over te steken. Volgens Sallan-Gül (2002) begonnen legale nationalistische en etnische marginaliseringsprocessen "snelheid te krijgen". Want als de limiet bereikt is, worden vluchtelingen bijzonder getroffen, vooral tijdens aanzienlijke vluchtelingenstromen. In Duitsland komt ongeveer één op de vier burgers uit een migrantenachtergrond. In West-Duitsland bedroeg dit percentage 29,8 procent in 2020, en in Oost-Duitsland was het 9,1 procent. Tweeënzestig procent van de mensen met een

migratieachtergrond is zelf geïmmigreerd, terwijl 38 procent in Duitsland is geboren. De resultaten van de microcensus van 2020 tonen aan dat ongeveer 21,9 miljoen mensen in Duitsland een migratieachtergrond hebben. Dit komt overeen met 26,7% van de bevolking. Hiervan maken 10,3 miljoen niet-Duitsers en 11,5 miljoen Duitsers deel uit.

Tussen 1870 en kort na de Tweede Wereldoorlog was emigratie—met name naar Duitsland, België en de Verenigde Staten—hoger dan immigratie om politieke en economische redenen. Focus Migration 2007. Toen de oorlog in Oekraïne begon, veranderde de situatie voor migranten en vluchtelingen in Polen drastisch. De agressie van de Russische Federatie tegen Oekraïne, die begon op 24 februari, zou wel eens de grootste vluchtelingenverplaatsing in Europa kunnen zijn sinds de directe nasleep van de Tweede Wereldoorlog. Toen de zogenaamde vluchtelingencrisis in het midden van het vorige decennium begon, overtrof het aantal mensen dat op zoek was naar legale bescherming en de kans om de Europese Unie binnen te komen snel het aantal vluchtelingen uit Oekraïne. In de jaren 2015-2016 hebben 2.383,7 duizend mensen asiel aangevraagd bij de EU, wat het hoogtepunt van deze gebeurtenissen markeerde, hoewel niet alle aanvragen werden ingewilligd.

De algemene perceptie van autochtone burgers ten opzichte van volwassen immigranten in de meeste landen is dat ze moeite hebben om zich sociaal aan te passen en te integreren, en dat hun onvermogen om deel te nemen aan het onderwijssysteem als

gevolg van de verschillen in het systeem het moeilijk voor hen maakt om de taal te leren. Integratie en inburgering worden verder gecompliceerd doordat immigrantengroepen in het openbaar hun moedertaal spreken en geen Turks spreken. Op economisch gebied heeft het feit dat immigranten minder verdienen dan de lokale bevolking een negatieve invloed op de werkgelegenheid en maakt het moeilijk voor de lokale bevolking om werk te vinden omdat het een markt creëert voor goedkope arbeid. Het feit dat immigranten die in het land zijn voor handels- en investeringsdoeleinden, naast degenen die tijdelijk beschermd zijn als oorlogsslachtoffers en voorwaardelijke vluchtelingen, bijdragen aan een onevenwichtige stijging van de huizenprijzen, met name in de vastgoedsector, wordt ook bekritiseerd door de lokale bevolking. Met name in gevallen van ontheemding, is onderwijs essentieel.

Het ondersteunt psychosociale behoeften, voorziet in levensreddende informatiebehoeften en biedt degenen die het het meest nodig hebben een veilige en stabiele omgeving, naast het bevorderen van sociale samenhang. Bovendien draagt het bij aan de herontwikkeling van de gemeenschap en bevordert het gezonde, vervullende levens.

De burgeroorlog in Syrië, die begon in 2011 en vandaag de dag nog steeds voortduurt, heeft geleid tot massale gedwongen migratie naar de landen die geografisch dicht bij Syrië liggen. In deze situatie moet Turkije omgaan met een aanzienlijke instroom van immigranten. Het beleid werd gevolgd in overeenstemming

met de verwachting dat de Syriërs aanvankelijk zouden terugkeren. Het land heeft een tijdelijk beschermingsbeleid voor immigranten uit Syrië aangenomen door tijdens deze moeilijke periode een open-deurbeleid te handhaven. De verwachting dat Syriërs in grote aantallen zouden emigreren is veranderd als gevolg van deze golven van migratie, en er wordt nu aangenomen dat Syriërs permanent in ons land zullen blijven. Bovendien is het probleem van de aanpassing van Syriërs aan het dagelijks leven in Turkije aan het licht gekomen, en is onderzoek gestart naar de co-existentie van lokale bevolking en Syriërs.

Polen accepteert momenteel immigranten uit Oekraïne als gevolg van de Russische invasie van dat land. Volgens een UN-rapport van 19.03 verlieten 304.000 vluchtelingen de westelijke en zuidelijke grenzen van Oekraïne en reisden naar buurlanden, ofwel één op de tien. In werkelijkheid zijn er veel meer van deze mensen onderweg. Verschillende methoden voor het registreren van immigranten in verschillende landen, gebrek aan controles aan de interne grenzen van de EU en de relatief hoge en stijgende mobiliteit van vluchtelingen binnen de EU maken het allemaal moeilijk om hun exacte aantal te bepalen. Zo waren er bijvoorbeeld vanaf 21 maart 225,4 duizend nieuwe aankomsten uit Oekraïne in Duitsland, een land dat veel vluchtelingen ontvangt. Deze statistieken omvatten echter niet de visumvrije bezoekers voor familie en vrienden; ze omvatten alleen personen die zich hebben geregistreerd bij ontvangstcentra en kantoren voor buitenlanders. Afgezien van Duitsland zijn er in de beginfase van het conflict veel Oekraïense vluchtelingen in andere

landen aangekomen, waaronder de Tsjechische Republiek (270.000), Bulgarije (78.000), Italië (59.600), Estland (25.200), Litouwen (23,8 duizend), en Frankrijk (20 duizend). De oorlog dreigt, en het nieuws over de instroom van Oekraïense moeders die voor hun leven vluchten in Polen, roept gevoelens van kameraadschap en bereidheid om te helpen op.

Immigratie wordt traditioneel beschouwd als een moeilijk probleem in Italië. Vooral recentelijk is het centraal komen te staan in discussies over academici en overheidsbeleid. Volgens Elena Caneva waren de Foschi-wet (1986) en de Martelli-wet de eerste immigratiewetten in Italië (1989).

Beide waren belangrijk voor het erkennen van immigrantenrechten en het verbeteren van de situatie van buitenlandse werknemers en hun families. Bij de nationale verkiezingen van 2008, waar Italiaanse kiezers partijen met immigratievriendelijke beleidslijnen steunden, was dit een fel bediscussieerd politiek onderwerp. Volgens de programma's heeft de regering een aantal wetten aangenomen, zoals het "Veiligheidspakket", een set regels ontworpen om veiligheid te waarborgen en illegale immigratie te bestrijden.

Hoewel Italië een goed georganiseerd discours heeft over integratiebeleid, worden sommige immigrantengroepen nog steeds gezien als moeilijk te assimileren vanwege culturele en religieuze verscheidenheid. We moeten echter in gedachten houden dat het aantal buitenlandse organisaties in Italië

toeneemt. In werkelijkheid bieden een aantal organisaties financiële of arbeidsondersteuning. Hoewel verenigingen hun beperkingen hebben, zijn ze essentieel voor immigranten, vooral in de beginfase van hun integratie, wanneer ze veel ondersteuning nodig hebben om te kunnen omgaan met basiszaken zoals taal, huisvesting en werk, naast psychologische en integratieproblemen in het algemeen. Helaas zien sommige Italianen immigratie als een "bedreiging" voor hun eigen identiteit en cultuur. Daarbij moeten de slecht geaccepteerde Roma en Afrikaanse moslims worden meegerekend. Specifiek gezien zijn de Roma een gemeenschap die in veel Europese landen met intolerantie wordt geconfronteerd, maar in Italië heeft de vijandigheid tegen hen gewelddadige reacties in lokale gemeenschappen veroorzaakt, waaronder het verbranden van Roma-kampen. Het blijkt dat er veel verschillende soorten Roma zijn in Italië, waaronder burgers van andere landen, vluchtelingen, ongedocumenteerde immigranten, leden van de EU en staatloze personen. Deze subgroepen, waaronder de Rom, Sinti, Rom Harvati en Rom Khorakhanè, om er maar een paar te noemen, verschillen niet alleen qua juridische status, maar ook qua geschiedenis, taal en migratiepatronen. Echter, het algemene publiek ziet ze vaak allemaal als één groep.

De vluchtelingensituatie in Italië heeft de afgelopen 20 jaar een aanzienlijke transformatie ondergaan als gevolg van nieuwe crises, nieuwe realiteiten en nieuwe politieke en maatschappelijke banden. Vanaf de jaren 1990 tot het begin van de jaren 2000 werden drie verschillende immigratiewetten elkaar opgevolgd, wat

ook van invloed was op de processen en kanalen voor asielaanvragen. De meest recente ontwikkelingen op dit gebied zijn ook sterk beïnvloed door regels en richtlijnen van de Europese Unie. Er zijn vijf stappen in het proces van het verwelkomen van vluchtelingen:

- Eerste hulp
- Overheidsopvangcentra
- De tweede opvang
- Het buitengewone opvangsysteem

Het werven van gastarbeiders, ook wel bekend als het Gastarbeider-programma in de jaren 1960, is het belangrijkste historische evenement dat de immigrantenpopulatie van het hedendaagse Nederland heeft gevormd. Andere landen, zoals België en Zweden, en met name Duitsland, voerden dit programma uit als gevolg van hun bloeiende naoorlogse economie.

Hoewel het merendeel van de eerste gastarbeiders afkomstig was uit Zuid-Europese landen zoals Spanje, Portugal en Italië (Zorlu et al., z.d.), keerden deze werknemers voornamelijk terug naar hun thuisland, terwijl werknemers uit Turkije en Marokko bleven vanwege betere levensomstandigheden dan in hun thuisland, meer stabiliteit, en de groeiende moeilijkheid voor niet-EU-burgers om EU-landen binnen te komen zodra ze vertrokken.

Ondanks het feit dat het bewustzijn van discriminatie ook hoog

is, blijft het merendeel van de Nederlanders zich grote zorgen maken over immigratie en integratie, net als de rest van de inwoners van de Europese Unie (Albada et al., 2021). Het debat over immigratie is verdeeld geworden in de Nederlandse cultuur, met voorstanders (16,5%) en tegenstanders (18,7%) aan de uitersten en een kritische (31,8%) en toegeeflijke (33%) houding in het midden (ibid).

Bovendien leggen de huidige beleidsmaatregelen van Nederland meer nadruk op integratie dan op multiculturalisme. Ondanks hun overtuiging dat vluchtelingen bescherming moeten krijgen, maken Nederlandse burgers zich zorgen over de gevolgen hiervan. (Kuppens et al., 2020) Het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de status van vluchtelingen van 1951 vormt de basis voor de definitie van een vluchteling. Op grond van een legitieme vrees voor vervolging in hun eigen land krijgen zij tijdelijke bescherming onder deze humanitaire categorie (VluchtelingenWerk Nederland, z.d.). In tegenstelling tot andere migranten die geen asiel kunnen aanvragen omdat ze geen risico lopen in hun land van herkomst, krijgen zij die asiel aanvragen vluchtelingenstatus via een evaluatieproces (ibid). Overeenkomstig het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Verdrag van Genève inzake de status van vluchtelingen moet Nederland ook degenen accepteren wier leven in gevaar is. (Overheid van Nederland, z.d.) Nederland is een land dat veel waarde hecht aan de integratie van nieuwe immigranten. In deze context voert het tal van beleidsmaatregelen uit om volwassenen te integreren in het land en de cultuur, naast

beleidsmaatregelen die het mogelijk maken voor immigranten, met name jongeren, om zich te integreren in het onderwijs. Sommige van deze beleidsmaatregelen vereisen verschillende soorten training. Het primaire doel van de integratiecursus is om Nederlands te leren aan immigranten met taalvaardigheidsniveaus van A2, zodat zij bij voltooiing van het programma succesvol zijn in het behalen van het integratie-examen. Het geletterdheidsprogramma probeert daarentegen analfabete personen Nederlands te leren en hen te leren lezen en schrijven in hun gekozen taal. Deze personen moeten bovendien de integratiecursus volgen, wat het laatste niveau is, en het integratie-examen halen om het proces te voltooien (DUO, 2022). Bovendien wordt verwacht dat het integratieproces gemiddeld 3 jaar zal duren. Vanuit dit oogpunt zou het niet onjuist zijn om de conclusie te trekken dat maatschappelijke integratie een proces is dat afhankelijk is van de omstandigheden van het individu, langere termijn doelstellingen omvat, en meer nadruk legt op het culturele aspect van de taak.

Disclaimer

Gefinancierd door de Europese Unie. De meningen en standpunten die worden geuit zijn echter alleen die van de auteur(s) en weerspiegelen niet noodzakelijk die van de Europese Unie of het Uitvoerend Agentschap Onderwijs en Cultuur van de Europese Unie (EACEA). Noch de Europese Unie, noch EACEA kan hiervoor verantwoordelijk worden gehouden.

Belangrijke competenties voor volwassen leerlingen - een onderzoek in heel Europa © 2022 door Partners betrokken bij het Erasmus+ Project 2021-1-DE02-KA220-ADU-000028281 is gelicenseerd onder Attribution-ShareAlike 4.0 International

PARTNERS

- DEUTSCHE STICKGILDE E.V. (E10132729-DUITSLAND)
(COORDINATOR)
- AVRUPA YENİLİKÇİ TOPLUM DERNEŞİ (E10258369-TURKIJE)
- STOWARZYSZENIE "SZANSA DLA AKTYWNYCH"
(E10036166-POLEN)
- GLOBAL EDUCATION CENTER B.V. (E10258670-NEDERLAND)
- İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ CERRAHPAŞA (E10021476-TURKIJE)
- IN PROGRESS (E10031537-ITALİE)